

6. VELIKA NOČ

Hej, prišel je čas pogač,
piruhov in mastnih krač,
blizu smo veliki noči:
mami treba bo pomoči.

Že prišla je kurja Mica,
vrla naša jajčarica:
piruhov bo poln koš,
Hlaček, to jih barval boš!

Bibica rozine izbira,
sladka jedrca prebira.
Kadar je nihče ne gleda,
tudi kaj pojè, seveda.

„Mama, vse sem ti izbrala,
kaj bi ti še pomagala?
Prosim, daj mi no kaj dela,
da ne bom tako sedela!“

„Biba, res sem te vesela,
mlada se ne braniš dela,
kdor v mladosti se poti,
v starosti mu zlega ni.“

V shrambi je za motno šipo
vrečica s sladkorno sipo,
skoči pa jo sem prinesi
ino mažo z njo potresi!“

Kot peroti bi dobila,
skoči Biba lahkokrila,
prvo vrečico zagrabi,
nič sladkorček je ne zvabi.

Mama med je že zavrela,
vanj orehov zmletih dela,
cimet, nageljnovе žbice,
to bo maža za potice.

Potlej sipo ji primeša,
da v sladkosti ne opeša;
ko pa mažo to pokusi,
naglo jo iz ust izbrusi.

Maža ni nebeška mana,
ker tako strašno je slana;
komur se preveč mudi,
vmeša za sladkor soli.

Biba se še ne zave,
že tri bunke prilete,
da se reva zasolzi,
močno v Hlačka zaleti.

Fant je ravno barve izbiral,
rdečo s plavo kombiniral;
komaj bi naštel do tri,
v košu z jajci mož sedi.

Na štedilniku testo,
vzhaja v skledi prav lepo:
Hlaček se za roč vlovi,
skleda nadenj že zleti.

Silen ga prevzame strah,
kvišku skoči bled in plah,
ves je poln rumene maže,
s piruhi pač slaba kaže.

Ker testena mu čelada
krije čelo, lica mlada,
prekopicne z medom lonec:
žalostne je zgodbe konec.

